

[Langsted]

til regeringen om ændring af de hidtidige regler og praksis for den danske u-landsbistand. Dermed hører dog også enhver lighed mellem de to forslag op.

Den danske u-landshjælp har ligget i nogenlunde faste rammer igennem en række år, men det er for os i CD ikke ensbetydende med, at vi her i landet på det område har fundet de vises sten. Vi hilser derfor dette beslutningsforslag velkommen, ikke fordi denne debat absolut skal munde ud i den endelige vedtagelse af forslagene, men fordi vi gennem de forestående udvalgsforhandlinger vil have mulighed for at arbejde os frem til nye retningslinjer for vort samarbejde med udviklingslandene. Jeg vil karakterisere det som en lovmæssig modernisering af dette samarbejde.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at CD principielt går ind for hjælpen til udviklingslandene og mener, at vi som en international forpligtelse må leve op til det bistandsniveau, omverdenen forventer af en af vor verdens rigeste nationer. Spørgsmålet om, hvordan denne hjælp skal ydes i dag, kan derimod godt være genstand for diskussion. Denne hjælp ydes naturligvis i erkendelse af, at vi i det lange løb ikke kan acceptere en alt for stor ulighed i denne verden mellem rige og fattige nationer og folk, lige så lidt som vi kan acceptere, at mennesker inden for vort eget område lider nød, og derfor må de hjælpes gennem vor egen bistandslovgivning.

Vi yder vort samfunds bistandshjælp uden bagtanker som en ydelse mellem ligeberettigede. Denne samme grundtanke må være retningsgivende for vor hjælp til udviklingslandene, som i sine principper må være hjælp til selvhjælp uden antydning af almisse. Lad mig bare fastslå, at lige så lidt som vi tænker på at afskaffe uligheden inden for vort eget område, lige så lidt tænker vi på at afskaffe den naturlige lighed mellem i-lande og u-lande, mellem industrilande og udviklingslande.

Det må være en selvfølge, at vi opfylder vore forpligtelser over for internationale organisationer, men det er vor opfattelse, at denne form for multinationalt hjælpearbejde, bortset fra rent nødhjælpsarbejde, bør have et stadig reduceret omfang til fordel for rent bilateralt samarbejde. Med bilateralt samarbejde forstår vi dog ikke alene det rent tosidede samarbejde, men også den fortsatte del-

tagelse i hjælpeprogrammer på f. eks. nordisk basis eller EF-basis. Samtidig må vi erkende, at vore ressourcer er begrænsede set i verdensmålestok, og at vi derfor tillige må begrænse os med hensyn til antallet af modtagerlande med den bagtanke, at vi i højere grad kan få opbygget naturlige relationer mellem givnation og modtagerland, så at sige for poulært sagt at komme hinanden mere ved.

Vi har store muligheder for at finde forståelse for vore af ren kapitalisme prægede synspunkter i modsætning til andre hjælpe-nationer, der stråler langt væk af den i u-landene forhadte imperialism og kommunisme. Vi har en forpligtelse til at hjælpe, hvor der er nød og sult, men vor langfristede indsats må gå i retning af, at de enkelte folk bliver i stand til i det mindste at brødføde sig selv. De kan nå dette mål ved at tillempe en teknologi, som måske for længst er forladt hos os, men vi kan bidrage med industriel hjælp.

Mange nærmest invaliderende sygdomme hænger i mange u-lande. Det er også en forpligtelse for os at hjælpe på disse områder, ud fra den betragtning, at et rask menneske er et produktivt menneske, og at et produktivt menneske bærer kimen i sig selv til kommende velstand, som igen er baggrunden for et reduceret fødselstal og dermed en mindsket verdensbefolkning i det lange løb.

Enhver er sig selv nærmest, og de skulle have en meget forunderlig mentalitet i udviklingslandene, om de ikke forstod, at vi ønsker at give, ikke af vores tilsyneladende overflod, men af vor egen produktion, enten det nu sker i form af varer eller tjenesteydelser. Det må blot erindres, at vi må arbejde på de betingelser, der nu engang findes i udviklingslandene. De kan ikke fra den ene dag til den anden springe fra et naturaliesamfund til et højt teknologiseret samfund som vort. Det er et stort spørgsmål, om de nogen sinde når det, og om de i det hele taget ønsker at nå det, om de har behov for at nå det.

Hvad de har mest brug for ud over det rent humane, er forbedret og forøget undervisning og lærdom, og det kan vi hjælpe dem med. Hvad de dernæst har brug for, er en forbedret infrastruktur, ikke motorveje og luksustog, men bare en simpel jordvej, som kan benyttes året rundt, til forbedring af samfærdselsmulighederne. Det kan vi også